

Nyt fra
ASSISI-KREDSSEN

December 2004

nr. 45

INDHOLD:

Adventshilsen	<i>side 3</i>
Tre generationer rejser sammen	<i>side 4</i>
I Honduras' slum	<i>side 8</i>
Økumenisk døgn i Nyborg	<i>side 10</i>
Et liv der blev til bøn	<i>side 13</i>
Rejser	<i>side 15</i>
Bestyrelsen	<i>Bagsiden</i>

ASSISI-KREDS DATOER

---

27. februar:
General fors amling og årsmøde
i Enghave Kirke

28. maj - 5. juni 2005
Assisi-rejse

9. - 11. september
Weekendtur til Vadstena

1. - 8. oktober
Assisi-rejse

Bestyrelsen og
redaktionen
ønsker Assisi-Kredsens
medlemmer en
glædelig jull!

Adventshilsen 2004

En af vore gamle og mest betydelige kirkefædre, den hellige Augustin, skrev for godt 1600 år siden nogle overvejelser om tid - om menneskers tid og om Guds tid. Menneskers tid er udmålt i *fortid* og *nutid* og *fremtid* - men Guds tid er *evighed*. Jeg blev mindet om disse gamle og stadig aktuelle problemstillinger i år under vores Assisi-rejse i oktober. Vi var så heldige at have god tid på La Verna, vi overnattede på La Verna fordi søstrene i Assisi skulle bruge hele deres hus til et møde for deres egen orden. I dette kloster på toppen af det kolde bjerg, Vinterbjerget, hvor Frans modtog stigmaterne, Kristi sårmærker, følte vi os hensat til middelalderen. Der var bekvemme værelser, men om aftenen var der buldermørkt uden for porten, klostergårde og trapper og loggiaer var sparsomt oplyst, og der var helt stille, man hørte kun stumper af menneskers samtale. En af deltagerne bemærkede at man på dette sted fornemmede en samtidighed med franciskansk tid. La Verna er ikke et museum, det er ikke en arkæologisk udgravning, men det er et autentisk sted - de barske klipper er de samme, de hårde stenbrikse er de samme, kulden er den samme. De der fandt vej til aftenbønnen i kirken og til morgenbønnen erfarede at man ikke bare er turist - man er selv med som samtidig med de nuværende brødre og søstre, med kirken til alle tider, i en tid som har evighedskarakter.

Vi skal atter en gang holde Advent og Jul, et nyt kirkeår er begyndt. Og det er samme fornemmelse: fortid og nutid og fremtid smelter sammen på en forunderlig måde. Advent er ikke blot nok en omdrejning af livshjulet - man kan snarere forestille sig en spiralbevægelse hvor vi ganske vist kommer tilbage til samme udgangspunkt én gang til, men hvor vi er steget et trin op, tiden er ny, der er et nyt år på vej, vi er nye mennesker - og dog har vi del i samme virkelighed der går helt tilbage til skabelsens morgen. Gud er ny hver dag, men dog stadig den samme. Årene går, 2004, 2005, men disse år og denne livstid er indesluttet i Guds evighed.

Der er noget tryk og håbefuldt i at leve i evigheden.

I Assisi-kredsen kan vi se tilbage på et år med nogle gode møder og gensyn, med to vellykkede rejser til Assisi, med kontakter og glæder og sorger på kryds og tværs. Bestyrelsen ønsker alle medlemmer en glædelig Advents-tid og en glædelig Jul - samt et godt nyt år!

På gensyn til næste år,
Pax & bonum,
Frederik Hjerrild

Tre generationer på rejse sammen

Indtryk fra Assisi- rejsen 2. – 9. okt. 2004

To gange tidligere har jeg været i Assisi, men det var sammen med min mand. Denne gang fulgtes jeg med min datter og hendes datter, Sofie på 15 år. Hvordan ville det være for Sofie som den eneste teenager at være på en tur som denne, der først og fremmest ville dreje sig om den hellige Frans, om klostre, kirker og messer? Men allerede da vi kørte ind i Assisi udbrød Sofie: "Det er som i en film!" Og det er jo rigtigt: de høje, lyse huse, de stejle gader, de smalle sidegader, der mange steder smutter ind under

en bue, der forbinder den ene side af gaden med den anden, så man ikke kan se hvor gaden bliver af, trapperne, klostrene, kirkerne, de åbne pladser med fontænerne.

Når vi gik op på torvet, Piazza del Comune, stod vi somme tider og lyttede. Der var ingen dum-dum-musik fra barene, ingen der råbte op. Kun en summen af stemmer fra de mange mennesker og af og til klapren af høje hæle på stenbroen. Men var der en anledning til fest, var der musik og sang og smittende glæde.

Ved messen i domkirken, San Rufino, sang koret så smukt, at vi stod med blanke øjne. Sofie bemærkede, at der var så mange unge i kirken, og at de deltog aktivt i gudstjenesten – kunne det hele

udenad.

Når man går rundt i Assisi og ser de mange kirker, bliver man ganske overvældet, ikke mindst San Francesco gør naturligvis et dybt indtryk med de mange smukke fresker. Man kan slet ikke rumme al den skønhed. På en helt anden måde var det at være i den lille "Brudte murs kirke". Der var en ro og en enkelhed som betog os helt. Den sidste formiddag i Assisi gik vi tre ned til San Damiano. Turen gennem olivenlundene er så dejlig. Det er som om de grågrønne oliventræer giver et helt specielt lys, og stilheden nede i klostergården denne formiddag var intens. Sofie havde mange spørgsmål. En del kunne vi ikke svare på – så kunne man ty til Ane og Frederik.

Det var godt at bo hos de venlige søstre i Alcantarine-klostret. På afskedsaftnen sang og spillede de for os, og et par af dem bød Ane og Frederik op til dans. Søstrene var simpelthen så søde og glade at jeg tror, vi alle følte os helt opløftede. Bagefter talte vi om, vi tre, hvordan de – som jo har fraskrevet sig så meget – kan være så glade.

Den sidste overnatning var på La Verna, et kloster så stort at jeg var helt bange for at blive væk. Det mest uforglemmelige for mig dér var nok da vi på vej ned ad den smalle trappe til Frans' grotte standede op på en lille afsats og så ud over bjergene. Et betagende syn. Så fortsatte vi ned til Frans' grotte – hvordan kunne han dog holde den kulde ud?

Elisabeth Raae

Klostres stilhed og ro

Kan tilgangen til tro mærkes?

Der var mange mennesker i Assisi pga. Frans' fødselsdag. De smalle gader vrimlede med turister – fortrinsvis italienske. Der var en snakken, råben og latter. Men blot på den anden side af klostrenes port var der stilhed og ro. Måske kunne man høre en due kurre eller en nonnes ordensdragt suse, når hun gik forbi med et venligt nik. Energien var ro, der kunne mærkes fysisk. En ro, der var meget stærk og markeret. Som om den var skabt og vedligeholdt gennem mange års bøn og fordybelse. Det var en generel oplevelse ved samtlige klostre, bortset fra La Verna.

La Verna er et stort kloster beliggende i 1200 meters højde, bygget over det sted, hvor Frans modtog sin stigmatisering. Klostret lå bygget ind i klippen. Der var høje smukke løvtræer i efterårsfarver op ad bjergets side og dermed halvt rundt om klostret.

Det var anderledes der. Her var en konstant følelse af aktivitet; men også koncentreret fordybelse. Mange turister valfartede hertil, og det prægede stedet i dagtimerne. Om aftenen var der en stadig vandren på gangene af besøgende gæster, der også var munke og nonner. Men der var påbudt ro på værelserne kl. 21, og så var der stilhed. På trods af diverse aktiviteter frem til kl. 21 var der en kon-

centreret energi. Det var forbavsende let at nå et ”meditativt stadie” ved eftermiddagshvilen på værelserne. Som om det slet ikke var nødvendigt at koncentrere sig om bønnen – den var der. Stedet var præget af Frans’ kærlighed; men samtidig en lethed, hvor latteren let boblede. En nonne var til skrifte – både hun og pateren lo længe og hjerteligt. Det er ikke lige det, jeg forventede foregik i en skriftestol; men det virkede befriende.

”Den brudte murs kloster” var et eksempel på en meget speciel form for ro. Det lå nærmest på bymuren af Assisi – deraf navnet. Den dag vi besøgte klostret kogte Assisi af mennesker. Da vi blev budt indenfor i klostergården og porten blev lukket, var vi i en anden verden. Klostergården var meget lille, nøjsom og smuk og med de vanlige overdækkede gange rundt. Vi fik lov at se kirken, der nærmest lignede et lille kapel med få rester kalkmalerier. Kirkerummet stod nøgent med smalle spidse buer i en dunkel belysning. På gulvet ved alteret stod hvide liljer og duftede. Der var smalle, mørke bænke og over alteret hang korset frit svævende. Rummet var fyldt af en blød accepterende, vemodig tilgang til det enkelte menneske. Vemod, tilgivelse og kærlighed. Stilheden i kirkerummet var skabt til bøn om tilgivelse og accept. Det var let at overgive sig.

Kl. 18.45 var der vesper i sidekapellet ved Santa Chiara-klostret. Min datter og jeg ville derhen for at høre deres sang og være med dem i deres vesper. Pladsen

foran kirken var fyldt med afensol. Duerne tog bad i springvandet. Børnene legede, og der var stadig nogle turister. Stenbænkene langs kanten ned til olivenmarkerne var besat med mennesker i forskellige aldre der snakkede. Stemmerne lød over pladsen. Der var tegn på opbrud. I kapellet, der var dunkelt, sad en italiensk kvinde i bøn, en munk og flere ældre kvinder kom. Der var lys på alteret og hvide liljer. Enkelte turister listede ind i sidste øjeblik. Der var stille. Pludselig var det, som om en mikrofon blev tændt, en knitren fra stof og lidt hvisken kunne høres; men der var ingen ved alteret. Rummet blev fyldt af en meget speciel koncentration der var præget af styrke og strengthed. Ydmyghed og manglerne som menneske stod frem. Et lille orgel begyndte at spille, og nonnerne sang, bad og læste op. Menigheden svarede. Munkens stemme slog tydelig igennem. Det var usigeligt smukt. Mærkværdigt at tænke på, at disse nonner ikke måtte komme ud af klostret og deres mission primært var at skulle bede. Deres stemmer lød unge – hvilke afkald har de måttet give?!

Elsa Marie Raabe

Billeder på vægge og lofter.

*Kan freskerne
illustrere tilgangen
til troen?*

Billeder – mange billeder – næsten for mange – specielt i Basilica di San Francesco. Farverne var overvældende. I kirkerne var billeder, der skildrede hverdagen, lidelsen, sorgen, tænkningen. Personerne på billederne var malet nøje, hvorved deres udtryk stod klart. Deres mimik var forsøgt fanget ind. Det var som om, troen var forsøgt levendegjort i billederne. En tro, der var et aktivt led i hverdagen med fysiske udtryk. Korsets tegn, knæfald, bøn, skrifte. Som tilskuer synes det at harmonere med det levede liv. Både børn, unge og gamle kunne deres bønner og indgå aktivt i gudstjenestens ritualer. Det var utroligt livsbekræftende, hvilket ikke blev forstyrret af at kirkerne ofte var dunkle.

Jeg så to næsten ens billeder af Gud, hvor han var skildret som en lattermild, ældre, lyshåret herre med tveskæg omgivet af skyer, der næsten lignede skum fra et skumbad. Det ene billede var malet på væggen i klostret San Damiano, hvor han overværer Mariae bebudelse. Ved det andet kigger han ned fra lofthvælvingen i en gammel kirke fra 800 tallet - den kirke i Gubbio, der var nær det sted, hvor Frans havde talt med ulven. Billederne synes at vise Gud som værende stor og

magtfuld, men samtidig mild og accepterende. En tilgang hvor det er kærligheden og ikke strengheden, der er i højsædet. I det kloster, hvor vi boede, hørtes nonnernes latter ofte. Både munke og nonner synes ikke at være tynget af deres tro. Kan det tænkes, at den katolske tro i højere grad er integreret i hverdagslivet og med en lysere tilgang til livet end den protestantiske?

Samtidig indgår døden tilsyneladende meget konkret i kirkelivet. I en kirke i Gubbio lå en helgen under et sidealter i en glasmontre. Han var formentlig balsameret og ikklædt sine bispeklæder. Ansigtet fremstod som et kranie med lidt stramme hudrester. Døden var klar og nøgen i sin skikkelse; men samtidigt klædt i fine klæder. Intet blev skjult – også en helgen dør, som vi andre almindelige mennesker. Så til livet hører naturligt døden.

Elsie Marie Raae

Tre måneder i Honduras' slum

Ved Assisi-kredsens novembermøde fortalte broder Theodor levende om sine oplevelser under sit sabbatår i slummen i Honduras. Vi har bedt ham om også at fortælle for bladets læsere.

I 2002 blev jeg spurgt af mine medbrødre om jeg kunne tænke mig at få et sabbatår. Min første tanke var, om der var noget de var utilfreds med noget, jeg har gjort, som ikke var så godt. Men det viste sig at det var en ret så seriøs tanke fra mine medbrødre.

Hvad skulle jeg så bruge sådan et sabbatår til. I de normale omstændigheder ville mine brødre bruge deres sabbatår til studier, noget de ikke har haft tid til at beskæftige sig med på grund af deres arbejde. Muligheder er der mange af.

Når jeg tager ud for at holde foredrag, er der altid et tema som jeg taler om; det er vores fattigdomsløffe. Derfor var det meget nærliggende at jeg ville ud at opleve fattigdommen konkret, som jeg i min hverdag ikke kender ret meget til.

Jeg fik så tilladelse fra min provinsialminister til at rejse til Honduras. Grunden til, at jeg valgte dette sted var, at vi her fra Roskilde havde en del kontakt til vore brødre i Honduras specielt efter den store naturkatastrofe i 1998, hvor hele infrastrukturen blev totalt ødelagt.

Honduras har været fattig, også inden

den store katastrofe, men med de store ødelæggelser blev landet endnu fattigere. Min umiddelbare oplevelse i slumkvarteret i Tegucigalpa (hovedstaden) var rystende, men samtidig livsbekræftende. Rystende på grund af den megen vold og kriminalitet over for kvinder og børn. Det værste var den seksuelle vold over for børn. En af de mange grunde til, at der findes gadebørn, er seksuelt misbrug af børnene i familierne. Jeg kan forholde mig til mange ting, også når en 16-årig dreng blev skudt i panden lige ved siden af, hvor vi boede, men at misbruge børnene seksuelt er bare utilgiveligt.

I al den elendighed, som følger med at leve i slumkvarteret, har de mennesker en utrolig livsappetit, en utrolig livsglæde. Jeg kan bedre udtrykke mig med

nogle ord, som en kvinde sagde til mig i et af de slemme kvarterer. Hun sagde til mig: Broder Theodoro, hvorfor ser du altid så alvorlig ud, hvorfor er du altid så seriøs? Vi honduranere elsker at leve og være glade; jeg ved, hvad jeg har i dag, men ikke, hvad jeg har i morgen, så lad os feste og sige ja til livet. I morgen kan det være for sent. I morgen har jeg måske ikke noget mad at give mine børn, eller der kan ske andre alvorlige ulykker, så lad os leve her i nuet.

Kan vi lære noget af det herhjemme i vores lille Danmark?.

Jeg ønsker jer alle en velsignet julefest
og en Paz y bien
broder Theodor

Økumenisk døgn på Nyborg Strand

Det økumeniske efterårsmøde stod i år i det nye Danske Kirkers Råds tegn. Økumenien i Danmark har fået en ny start

Af Erling Tiedemann

November er ikke kun Alle Helgens måned for danske kirker. Det er også tiden for årets økumeniske efterårsmøde, som i månedens begyndelse samlede ca. 75 repræsentanter for kirker og kirkelige organisationer på Nyborg Strand. Under myndig ledelse af bibelselskabets generalsekretær, Tine Lindhardt, blev der her både tid til foredrag, gruppedrøftelser, paneldebat – og ikke mindst til personlige samtaler i en fællesskabets ånd.

En norsk udfordring

Hovedforedraget med samme titel som hele mødet, nemlig "Kristendommens bidrag til den politiske kulturkamp", blev

Assisi-Kredsen er en økumenisk organisation. Derfor er det også vigtigt at deltage i økumeniske arrangementer. På Økumenisk efterårsmøde var kredsen repræsenteret af Marianne Plum og Gunnar Bach Pedersen. Vi har fået lov til at saxe ovenstående reportage fra Katolsk Orientering

holdt af Ingrid Vad Nilsen, som er formand for Det mellemkirkelige Råd inden for Den norske Kirke, der med mere end en enkelt modifikation svarer til Folkekirken i Danmark.

– Jeg har filosoferet en hel del over formuleringen af mødets tema, sagde Ingrid Vad Nilsen, som fortalte, at hendes mor er dansk, og at hun har opholdt sig meget i Danmark.

– Men jeg bliver aldrig færdig med at undersøge mig over, hvor meget vore to lande har fælles, og samtidig over, hvor forskellig den kirkelige udvikling har været. Tiden ville have set helt anderledes ud, hvis foredraget havde skullet holdes i Norge. For det første ville "kristendommen" være byttet ud med "kirken". Det afspejler måske, at Søren Kierkegaard var dansk ... I Norge har vi ikke haft behov for at sætte et skarpt skel mellem kristendommen som ide eller ideologi og kristendommen, sådan som den fremstår som konkret kirkevirkelighed.

Den norske kirke har en lang tradition

før et socialtisk engagement og som majoritetskirke er det ofte os, som stiller os i front i aktuelle sager. Men både den katolske kirke, ortodokse kirker og protestantiske frikirker har i lang tid deltaget i samfundsdebatten. Efter at Norges kristne Råd blev dannet, har også dette organ bidraget til at gøre det økumeniske fællesskab omkring samfundsspørgsmål, endnu tydeligere.

Historisk forklarede Ingrid Vad Nilsen i høj grad udviklingen i Den norske Kirkes selvforståelse og karakter med, hvad der skete under den tyske besættelse. Under ledelse af Oslo-biskoppen Eyvind Berggrav trådte biskopperne i karakter og nedlagde den statslige del af deres embeder, ligesom Højesteret allerede havde gjort det. Det indebar en kirkens gøren sig fri af statsmagten, som holder ved den dag i dag.

– I dag vil det derfor være helt utænkeligt, at en kirkeminister skulle blande sig i indre anliggender i Den norske kirke. De prøver af og til at påvirke, men at komme med sanktioner eller true med opsigelser eller nedskæringer, fordi kirken ikke er i pagt med de styrende partiers politik, ville virkelig være utænkeligt, sagde Ingrid Vad Nilsen.

Som Folkekirken i Danmark er Den norske Kirke tæt knyttet til staten, men Ingrid Vad Nilsen fremhævede som en udbredt opfattelse i Norge, at man i et flerreligiøst samfund kun kan forsvare statskirkesystemet, når det er tydeligt, at stat og kirke ikke er ét og det samme, og når staten giver samme kronebeløb til alle tros- og livssynssamfund.

– På mange måder ”køber” staten sig ud af et religionsfriheds- og menneskerettighedsproblem med denne statsstøtte.

Kirkernes rolle og opgave

– I vort samfund i dag er der en fornyet interesse for fælles værdier. Det interessante er, at det ikke bare er de kristne kirker, som er optaget af den slags spørgsmål, sagde Ingrid Vad Nilsen videre og fortalte om, hvordan den norske statsminister havde nedsat en ”værdikommission”, der skulle udforske fælles værdier på tværs af tros- og kulturelle baggrunde. Kirkerne må være aktive deltagere i denne debat. Derfor er den norske kulturradikalisme meget mindre præget af kamp, end mit indtryk er fra Danmark. Vel er vi uenige, og forholdet mellem kirke og samfund er bestemt ikke altid præget af idyl hos os heller, men der har i hele efterkrigstiden været en dialog på kryds og tværs i samfundet om værdispørgsmål generelt og kirkernes rolle mere specielt.

– I Første. Johannes brev beskrives kærligheden til Gud og vor næste som to uadskillelige sider af samme sag. Denne kærlighed kan ikke bare være en idealistisk idé uden rod i virkeligheden. Den må omsættes i handling. Og det giver ingen mening at hævde, at den kun kan omsættes i individuelle handlinger. Når flere mennesker træffer de samme individuelle valg, vil det også få samfundsmæssige konsekvenser – politiske konsekvenser.

– Kirken kan ikke bare stå og se på, at verden foretager valg, som skader men-

neskene. Vi kan ikke bare passivt være vidner til dét. I så fald rammes vi selv af Første Johannes brev, som advarer mod en passivitet, der fører til ansvarsforflygtigelse både i vort forhold til Gud og vor næste. Vi kan som kirker nærme os politiske spørgsmål på forskellige måder, men vi kan aldrig lukke os inde med Gud bag låste kirkedøre og lade verden sejle sin egen sø. "Se, hvor det stormer derude, her er der fredfyldt og tyst," sang vi i min barndom. Anvendt på forholdet mellem Gud og mig, kan det forsvares, men dersom det bliver en undskyldning for manglende kærlighed til min næste, må det forkastes, sagde Ingrid Vad Nilsen, hvis foredrag dette referat kun yder begrænset retfærdighed. Med Ingrid Vad Nilsens tilladelse har nettidsskriftet *catholica.dk* imidlertid lagt hele foredragets tekst på nettet, hvor det kan læses på adressen www.catholica.dk

Møde i Danske Kirkers Råd

"Er Danmark et kristent land med plads til multireligiøsitet, eller er Danmark et multireligiøst land, hvor der (endnu) er plads til kristendommen?"

Nogenlunde sådan blev et spørgsmål formuleret, da Danske Kirkers Råd i forlængelse af det økumeniske årsmøde holdt møde på Nyborg Strand – og det var næppe en tilfældighed, da mange utvivlsomt ser det økumeniske fremskridt, som rådets oprettelse betegner, som udtryk for en fælles erkendelse af samarbejdets nødvendighed, sådan som det religiøse verdensbillede udvikler sig i fædrelandet.

Mødet, der blev åbnet af formanden, Pe-

ter Lodberg, og som også havde den kommende generalsekretær Lene Suf Nicolaisen som en meget aktiv deltager, kunne glæde sig over, at flere og flere kirkelige organisationer m.v. er på vej til at melde sig ind – senest bl.a. Det danske Bibelselskab.

Et hovedpunkt på rådets dagsorden var drøftelsen af et foreløbigt udkast til en arbejdsplan for 2005-2007 – eller sagt med andre ord: til en stillingtagen til, hvad rådet nærmere skal beskæftige sig med i de kommende tre år. Udkastet, som også først blev omdelt på mødet, skulle ikke vedtages; tværtimod skal en vedtagelse først finde sted på et nyt møde i marts 2005. Der er således tid til, at arbejdsplanen kan blive drøftet i de forskellige baglande, inden man lægger sig fast på noget.

Ud over nogle mere selvfølgelige ting såsom at færdiggøre strukturen for rådets arbejde, skaffe økonomiske midler til arbejdet og udbygge informationen om kirkernes og organisationernes arbejde, lagde udkastet bl.a. op til en medinddragelse af unge i Danske Kirkers Råd, til et arbejde med spørgsmålet om kirker og stat i Danmark, til teologiske og praktiske overvejelser om gudstjenestefællesskab samt til emner som spiritualitet og forsoning og globaliseringens religiøse betydning i Danmark.

Frans af Assisi

Et liv der blev til bøn

Leonard Lehmann:

Frans af Assisi

Et liv der blev til bøn

oversat fra tysk og bearbejdet af

Johannes Jong

Steno-Forlag 2004

Vi har fået lov til at bringe et kapitel fra bogen

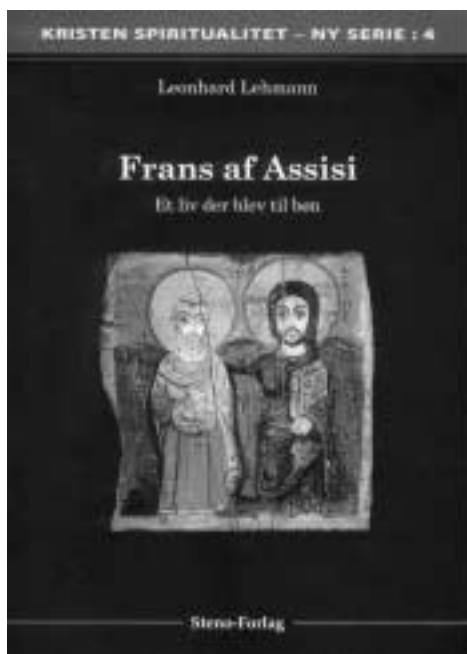
---

4. Oprigtigt søge efter Gud

Gud var livets hemmelighed, både hos Frans og hos Klara. Man kan ikke forstå dem uden at tage hensyn til det holdpunkt, som ikke alene var synligt i deres bøn, men også i deres arbejde. Gud var dog for dem ikke en fast omskreven størrelse, men forblev for dem livet igennem et skjult og dog dragende mysterium. Et blik på Frans' liv har vist, hvordan han stadig på ny spurgte efter Guds vilje og ledte sandfærdigt og ærligt. Ved afgørende vendepunkter har han endda henvendt sig til andre for sammen med dem at lære Guds vilje at kende. Da de to første brødre fra Assisi henvendte sig til ham, Bernhard fra Quintavalle og Petrus Cattani, traf han ingen afgørelse på egen hånd, men henvendte sig til kirken, San Nicolo, for at bede Gud om råd. De gik sammen ind i kirken, knælede ydmygt og bad: "Herre, vor Gud, herlighedens Fader, vi beder dig, at du i din barmhjertighed vil vise os, hvad vi skal gøre". Den-

ne jævne bøn ligner den søgende bøn, som beskrives i andre biografier. Vi kender blandt andre den smukke bøn foran korset i San Damiano, som også er overleveret i håndskriftene.

Da Frans følte sig stærkt tiltrukket af det kontemplative liv, men tvivlede på, om han skulle beslutte sig for eneboerlivet, eller om han fortsat skulle drage rundt og prædike, sendte han broder Masseo med spørgsmålet til søster Klara i San Damiano og til broder Silvester i Carceri.

Selv om de begge to førte et kontemplativt liv, svarede de enslydende, at han skulle drage ud og prædike, fordi Gud ikke kun havde kaldt ham for hans egen skyld, men for menneskenes frelse.

Det samme gjorde han ved sit vovede foretagende at lade sin "regel", som kun bestod af nogle enkle nedskrevne ord, godkende af den store pave Innocentius III. Han bad selv uden ophør og opfordrede også sine medbrødre til at henvende sig tillidsfuldt til Gud. Det var ikke kun ved begyndelsen af hans omvendelse, at han bad: "Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre?" Det er et stadigt tilbagevendende spørgsmål, som viser, at han hele tiden var villig til omvendelse og levede i varig omvendelse. Kort tid før sin død bad han endnu således for sig selv og for sine brødre:

Almægtige, evige, retfærdige og barmhjertige Gud, giv os ynkelige (mennesker) for din skyld alene at gøre, hvad vi ved, du vil, og altid at ville det, som behager dig. Der lægges her to gange vægt på det at ville. For det første skal vi gøre det, som vi ved er Guds vilje, og for det andet skal vi ville det, som behager Gud. Før man gør det, som behager Gud, skal man også have vilje til det, acceptere det i sit indre. Altid at ville det, som behager Gud, er et højt mål. På samme måde som Frans bad i San Damiano: "Herre, giv mig den rette fornemmelse og erkendelse, før at jeg kan opfylde din hellige og sande opgave", sådan beder han nu stadigvæk om at kunne svare mest muligt til Guds vilje. I hvor høj grad det for ham handler om en uegen-

nyttig hensigt og ikke om sin egen felse, fremgår af tilføjelsen "for din skyld". Han søger oprigtigt efter Gud, for Gud alene står centralt i hans liv.

Livet med Gud er ikke noget, som er færdigt en gang for alle, men det er en vedvarende søgen, en længsel efter den levende og sande Gud. Ham længes Frans efter at tilbede og at skue. Hans pil-grimsvej, hans trækken sig tilbage i grotter og huler, hans opstigen på bjerge og høje er lige så mange udtryk for hans indre søgen efter Gud. Det var ikke, fordi han nogensinde havde mistet kontakten med Gud, men han søger desto mere intensivt, jo mere han finder Gud. Ved denne søgen og længsel kommer han til det rige Gudsbillede, som lovprisningen på Alverna afslører for os. Der er Gud, som er "tre og én, hans rigdom, og det er os nok", sådan som en anden og kortere bøn siger det: "Deus meus et omnia".

Den, som har fået smag for Gud, tilnærmelsesvis har oplevet hans fylde i bøn, kan ikke blive stående. Derfor anbefaler Klara sin åndelige veninde Agnes i Prag som grundregel:

Hold fast ved det, du har, og fortsæt med det, du gør. Hold ikke op, men skynd dig, og løb hurtigt med lette skridt, uden at støde foden, sikker, glad, munter og varsom på salighedens sti.

Mennesket længes efter mere end det, det netop nu er eller ejer. Kun Guds horisont, kun himmelens og jordens konges dybde og vidde kan tilfredsstille det. Den "rige unge mands tørst" (Mattæusevangeliet 19,16-30) efter mere, er det,

som skal vare ved. Når man egentlig allerede har gjort nok, er blevet rig på gode geminger og kunne være tilfreds med sig selv, skal man spørge igen: "Herre, hvad skal jeg gøre?" Sådan har også Frans hen imod sit livs ende, slidt op af sygdom og mange skuffelser, hverken resigneret eller været tilfreds, men længtes efter nye opbrud:

Brødre, lad os endelig begynde at tjene Herren vor Gud, for indtil nu har vi næppe, måske lidt, nej slet ikke gjort fremskridt.

Uden hunger og tørst efter Gud beder man ikke, før bøn er i sit væsen længsel.

Derfor vil vi ikke længes efter noget andet, ikke ønske noget andet, intet andet skal behage eller glæde os end vor skaber og forløser og frelser, den eneste

Assisi-rejse

forår 2005

Vi lovede i sidste nummer et program for forårets Assisi-rejse her i dette nummer af bladet.

Det holder vi ikke, for forhåndsinteressen har været så stor, at rejsen er fuldttegnet, og der er venteliste.

Rejsen er i øvrigt 28. maj - 5. juni 2005.

sande Gud, som er det godes fylde, alt godt, det hele gode, det sande og højeste gode, som alene er god. At erfare denne fylde, at smage Guds godhed, det var, hvad Frans længtes mere og mere efter. Et nok så langt liv er før kort til at trænge til bunds i Guds dybde.

Et menneske bliver aldrig færdig med at søge efter den sande Gud, med at smage hans sødme, med at stræbe efter et liv i højeste overensstemmelse med evangeliet.

Husk, vi har planlagt en
Tur til Vadstena
fra fredag 9. til søndag d. 11.
september 2005.

BESTYRELSEN

Frederik Hjerrild, formand
Strindbergsvej 34, 2500 Valby
tlf 36 17 50 70
hjerrild@assisi-kredsen.dk

Marianne Plum, sekretær
Oliemøllegade 12,3. 2, 2100 Kbh Ø
tlf 39 29 87 40
plum@assisi-kredsen.dk

Lotte Abel, kasserer
Sandbygårdvej 31,2.tv.
2700 Brønshøj
tlf 38 28 85 56
Assisi-Kredsens giro: 225 19 49

Suzanne Scavenius Torp,
Jægersborg Alle 45, 2. mf.
2920 Charlottenlund
tlf 39 64 45 11

Gunnar Bach Pedersen
Sdr. Boulevard 114,1.tv, 1720 Kbh. V
tlf 33 25 52 92
gbp@assisi-kredsen.dk

Vera Christensen
Valhøjs Allé 125 A st.th.
2610 Rødovre
tlf 36 41 23 19

Birthe Backhausen
Peter Rørdamsvej 28 st., 2400 Kbh NV
tlf 35 83 39 07

Johan Petersen
Kulsviervej 95 B, 2800 Lyngby
tlf 45 83 45 93

Br. Theodor Jürgensen OFM Conv.
Frederiksborgvej 11
4000 Roskilde
46 36 77 56

NYT FRA ASSISI-KREDSEN

redigeres af
Marianne Plum (ansv)
Gunnar Bach Pedersen